

Soli Deo Gloria

Jedině Bohu buď sláva

Září 2024

Ročník 5, číslo 47

*Nediv se, že jsem ti řekl:
Musíte se narodit znovu.
(Jan 3,7)*

OBSAH

Hojnost vede k lenosti.....	3
Bůh vychovává svůj lid.....	5
Kde bude tělo, tam se slétnou i supi!.....	8
Výzva evangelia pro muže a ženy.....	13
Kdy odpuštění nevede ke smíření?.....	16
Nový liberalismus na vzestupu.....	19
Jak rozpoznat falešné učitele (1).....	23
Sedm falešných učitelů dnešní církve.....	26
Charakter a kvalifikace starších (1).....	31
Nově v našem e-shopu.....	34

Vydává **Spolek Soli Deo Gloria**
 Bellušova 1810/19, 155 00 Praha 5
 Odp. redaktor Jaroslav Kernal
 © Spolek Soli Deo Gloria
www.solideogloria.cz
kernalj@solideogloria.cz
 Č. účtu 2602365989/2010 (Fio)
 Vychází měsíčně.
 Ev. č.: MK ČR E 24450
 Tisk: Tisk Pětka s.r.o.
 Horova 1631
 252 63 Roztoky

SOLI DEO GLORIA

Mnozí říkají: „Kdo nám dá užít dobrých věcí?“ Avšak nad námi ať vzejde jas tvé tváře, Hospodine! (Ž 4,7)

Bůh přítomnost je i nad ty nejlepší věci, které si člověk dokáže představit. Kéž nad námi vzejde jas jeho tváře! Kéž nás zahrne vědomím své přítomnosti a dá nám milost poznávat ho stále víc!

Toto je číslo trochu více zaměřené na Boží lid, na církve, a především na hrozby, jimž čelí. Nicméně i to patří k jasu Hospodinovy tváře nad námi, nad církví, nad Kristovou nevěstou. Svým Duchem nás uvádí do veškeré pravdy a dává nám moudrost k rozlišování, rozpoznání nebezpečí, k ochraně.

Rád bych vám, milí čtenáři, doporučil vynikající a silné kázání Jana Karafiáta (což ostatně v jeho případě není nic výjimečného), které je určitou variací na téma „Musíte se znovu narodit!“ a které nese název „Kde bude tělo, tam se slétnou i supi!“

Kéž vám Pán dá milost pokojně vstoupit do letošního podzimu, případně si užít babího léta spolu s naším časopisem.

Jaroslav Kernal

HOJNOST VEDE K LENOSTI

Jan Rosacius Hořovský (1581–1632)

Hojnost je pro lidi důvodem k zahálce, takže nechtějí sloužit ani Bohu, ani sami sobě, ani bližním.

Nechtějí sloužit Bohu

Protože mají hojnost dobrých věcí, oddávají se jenom službě tělu. Zanedbávají bohoslužby a uctívání Boha, sváteční dny netráví ve chválách Bohu a ve slyšení Božího slova, nýbrž v tělesných kratochvích. Neděkují Bohu za jeho dobrodiní a nežádají další požehnání, protože se domnívají, že budou mít stále hojnost bez nedostatku. Jiní se den co den opíjejí a hodují a zapomínají na bohoslužby, a místo nich (protože hlava je po rauši těžká) odpočívají. A když konečně vstanou, hned zase hodují a vytrvají v tom až do večera, takže si místo Božího požehnání zaslouhují zlořečení (Iz 5,11nn). Proto není divu, že spravedlivě přicházejí na lidi od Pána Boha všechna ta zlořečení, jimiž hrozí těm, kdo nebudou poslouchat jeho Slovo (Dt 28).

Neslouží sami sobě

Když mají hojnost, hýří, rozhazují a utrácí, nepřemýšlejí o budoucnosti, neshromažďují v čase hojnosti pro čas hladu, odvykají si pracovat. Neboť i když Boží syn nám přikazuje (Mt 6), abychom si nedělali starosti o zítřejší den, zakazuje tím lakomou, nezřízenou, pohanskou péči bez víry a naděje. Ale nezapovídá myslet na sebe a na svou rodinu v době hojnosti, ale skrze apoštola říká, že „kdo se nestará o své blízké, zapřel víru.“ A v knize Přísloví 13,16: „Kdo je chytrý, počíná si podle poznání, kdežto hlupák roztrušuje pošetlost.“ A 27,25: „Tráva se poseká, ukáže se otava, sklízí se píce z hor.“ A jinde: „Užívej v mládí svůj majetek střídmě, abys ve stáří netrpěl nouzí.“ V Janovi 6 sebrali apoštolové zbytky nalámaného chleba po nasycení zástupu. Proto má každý v čas sytosti pamatovat na hlad a v době hojnosti na nedostatek a usilovat o to, aby si neodvykl pracovat a nezvykl si zahálet.

Nechtějí sloužit bližním

Lenoši nechtějí v době hojnosti sloužit druhým, takže vyhýbají každé práci. Odmítají pomoci druhým. Dokonce i ti nejchudší se v době hojnosti nadýmají pýchou a zdá se jim na tom něco divného, že by měli pracovat, když jsou nasyceni. Takže se potom nemůžeme divit, že někdy ti bohatší jsou v dobách nedostatku tvrdí vůči chudým lenochům. A to je důvod, proč nás Duch Boží posílá v Přísloví 6 k mravenci, abychom se od něj učili pracovat. Neboť Bůh nás nestvořil k zahálce, ale k práci. Proto se říká, že člověk je zrozen k práci jako ptáci k létání.

Dobře to tehdy napsal Sírachovec ve 33. kapitole, že „zahálka učí mnohé špatnosti“. A když Ezechiel v 16. kapitole popisuje příčiny zničení Sodomy a Gomory, řadí mezi další hříchy také zahálku: „Hle, toto byla nepravost tvé sestry Sodomy; pýcha, sytost chleba a sebejistý klid [tj. netečnost, jako v Př 1,32], který měla i se svými dcerami. Ale ruku utištěného ubožáka neposilovala.“

Úryvek z kázání Jan Rosacia Hořovského o hladu, které vyšlo tiskem v roce 1616 v Praze, upravený do současné češtiny.

*Lenoch jen touží a ničeho nedosáhne, kdežto pilní se nasytí tukem. (Př 13,4)
Cesta lenocha je zarostlá trním, kdežto stezka přímých je upravená.*

(Př 15,19)

*Lenoch sáhne rukou do mísy, ale k ústům už ji nevrátí. (Př 19,24)
Na podzim lenoch neorá, o žních bude žebrat, ale nic nebude. (Př 20,4)*

Lenocha usmrtí choutky, neboť jeho ruce odmítají práci. (Př 21,25)

Lenoch říká: „Venku je lev! Na náměstí by mě zadávil.“ (Př 22,13)

Dveře se otáčejí ve svém čepu a lenoch na svém loži. (Př 26,14)

Lenoch si připadá moudřejší než sedm zkušeně odpovídajících. (Př 26,16)

BŮH VYCHOVÁVÁ SVŮJ LID

Jan Amos Komenský

O tom, jestli se obyvatelům Hospodinovo hradu stává také něco špatného, a proč se tak děje.

I když to všechno je pravdivé a nematoucí, je třeba to vysvětlit rozumu, poněvadž má proti tomu námitky. Rozum říká: Jestliže je Bůh s námi, proč na nás přichází tak mnoho zlého (Sd 6,13)? Proč i ti nejzbožnější nejen propadají rozličným úzkostem, ale mívají i hrozné a žalostné konce? Což jim jejich naděje, složená v Bohu, nic neprospívá? Vždyť je zcela zřejmé, že totéž postihuje spravedlivého jako bezbožného, dobrého jako hříšníka (Kaz 9,2). Odpověď: Jiný je úsudek lidský a jiný Boží. Jedno je Božím slovem potvrzeno a zůstane to navěky nezměnitelné, že kdo doufá v Boha, nebude zahanben (Ž 22,6; 25,3; 31,2.18.25; 84,13; 91,14; 147,11; Př 29,25; Iz 40,31; Jr 39,18; Ř 5,5). A proto, co se tomu zdá odporovat, to je jen zdání a ve skutečnosti to tak není.

Hledme tedy, jak nám o tom Bůh velí smýšlet: Zejména, že bezpečnost nás, kteří jsme se svěřili a svěřujeme křidlům Hospodinovým, není v tom, že by se nám nic zlého nemělo přihodit, ale že se nemůže nic stát proti vůli Boží (Mt 10,29–30; Ez 9,6). Ne, že bychom nikdy neměli jít vodou nebo ohněm, ale že nás nestrhne proud, hlubina nás nepozře a oheň nepohltní (Iz 43,2; Ž 69,16). Ani že bychom nikdy neměli upadat do bahna těžkostí, ale že v něm nemáme utonout (Ž 69,3.15). Ani že bychom proti sobě neměli mít nepřátele, ale že jejich vztek nemůže uskutečnit, co chce (Iz 10,24; 37,29; 51,12). Ne že by se vždycky kvůli nám dály divy, ale že Bůh své věrné střeží i tajně (Ž 97,10); a že ruší úsilí nepřátel, třebaže si to nemyslíme my ani nikdo jiný (Ž 140,9; Jr 11,19); a to jak kdy chce. Ne že by také vždycky hned odvracel nastalé nebezpečí, ale dopouští, aby vykonalo, co uložil, a tak aby nepřátelům byla nastražena past (Ž 94,13). Ne že bychom nikdy nebyli rozháněni, ale že v rozeznání nehyneme a opět býváme

shromáždění (Ž 147,2). Ne že bychom se nebáli smrti a zániku, ale že jako ovce vydání na smrt přece vítězíme (Ř 8,36–37) vysvobozování mocí Boží. Říkáme tak s apoštolů: Umíráme a hle, jsme živi (2K 6,9). Ne že bychom se nikdy neměli dostat nepřátelům do rukou, ale že na svědectví Boží moci býváme podivuhodně vytrženi (Ž 22,21–22; 107,2); neboť on obměkčuje mysl nepřátel, aby nás v zajetí netrápili tak, jak jsme se obávali (Ž 106,46). Konečně ne že bychom nikdy nebyli vydáni násilné smrti, ale že ona nemůže přijít dříve a jinak, než jak to vyměřil ten, jenž nás chová ve svém opatrování (Jb 2,6; Ž 39,5).

Zkrátka, ne že bychom měli moc si vybírat a vyměřovat, co na nás má nebo nemá přijít, ale že máme moc očekávat od Pána milosrdenství a doufat v dobré věci (Sir 2,8–9), i kdyby to bylo nad náš rozum (Ef 3,20).

Ale rozum se ještě táže: Pročpak to Pán Bůh dopouští, aby takové zlé události i potupná smrt potkávaly ty, kdo mu důvěřují? Odpověď: Necht' se o tom nemluví, že zbožní si často zaviňují své postižení zlem tím, že opouštějí svou výhodu, tedy hrad Boží ochrany, když lehkovážně opouštějí své úkoly a pouštějí se do jiných, nebo když se přestávají modlit a chválit Boha. Jakýpak div, že všelijak doplatí na to, že nezůstali ve své skrýši? Když tohle pomínu, ukážu z Písem, že to, aby zbožní žili i na Božím hradě ve strachu, někdy i přílišném, je v zájmu jich samotných i Pána Boha i bezbožných lidí.

Zbožní toho jistě mají zapotřebí, aby byli trestáni, poněvadž se tím jejich víra, láska, trpělivost, horlivost a všechny jiné ctnosti přetavují jako ve výhni a znamenitě brousí jako v brusírně. Zlatník je na zlato laskavý, ale vkládá je do ohně, protože si je jist, že mu tím vůbec neuškodí, ale že bude čistší. A proč by Pán Bůh nečinil stejně svému zlatu, svým vyvoleným? Zlato se zkouší ohněm (Sir 2,5) a vzácní lidé pokořováním.

Pán Bůh z toho má také užitek, když ohrožuje nějaké nebezpečí nás, kdo bydlíme v jeho hradu. Když jsme postihováni jakýmikoli hrůzami, vzýváme jej vroucněji (Iz 26,16) a když nás zase vysvobodí, obdivujeme se jeho moudrosti a chválíme jej, což bychom jinak nečinili. Neboť to je všechno jeho příjem z nás, modlitby a chvály, které z nás musí dobývat, jak umí.

Konečně i bezbožným tím také Pán Bůh dokazuje svou lásku, když před jejich očima dá trápit zbožné proto, aby se ve svědomí mohli kát a soudit, poněvadž když se začíná od takových, jak musí skončit ti, kteří nejsou povolní Božímu evangeliu (1Pt 4,17)?

Není proč se divit, že na své věrné dopouští mimo jiná trápení i potupnou smrt. Neboť poněvadž je uloženo nakonec všem umřít (Žd 9,27), nemůže to minout ani zbožné lidi. Co tedy na tom již záleží, odnímá-li Bůh sám život (tedy smrtí přirozenou), nebo jej poroučí odejmout někým jiným? Vždyť když se to děje rukou nepřátel pravdy, je to pocta nebeského Otce jeho ctitelům, aby tím, že pro něho trpí, mohli mít tím slavnější odplatu v nebi; neboť jinak by podle jeho určení v tentýž čas musili ze světa, a to bez koruny slávy. Neboť poněvadž je spravedlivé u Boha, aby utiskovaným bylo dáno odpočívání (2Te 1,6–7), je také spravedlivé, aby těm, kdo trpí více, bylo dáno více slávy. Proč tedy má někdo zamítat, co by mu chtěl Pán Bůh přát před jinými?

KDE BUDE TĚLO, TAM SE SLÉTNOU I SUPÍ!

Jan Karafiát

Kde bude tělo, tam se slétnou i supi. (Lk 17,37)

Co se narodilo z Ducha, je duch. (J 3,6)

Zde není zapotřebí, milí přátelé v Kristu, dlouhých řečí, abychom pochopili, jaké je to tělesné a jaké je to duchovní, aby každý viděl, co může očekávat a co nemůže očekávat. Arci, kdyby vám nebylo dáno a kdybyste byli naprosto bez Ducha svatého, tak byste rozumět nemohli! Ale Ducha svatého může mít každý.

Rád bych s pomocí Boží předložil čtvero věcí:

I. Co je z těla, je tělo

Když my jsme tělesní, tak nedovedeme být živi jinak než tělesně a nemůžeme jinak dopadnout, než jak dopadají tělesní lidé. Kde bude tělo, tam se slétnou i supi. Vy jste tělo a myslíte si, že můžete být živi jako andělé? To jste velice na omylu! Ale vy si třeba řeknete: „My nejsme živi jako andělé, ale my se těšíme, že to dopadne tak, jako bychom byli živi jako andělé!“ To jste teprve na omylu! To je obsah toho prvního, co bych rád ke společnému vzdělání předkládal.

Kdepak je tělo? Tělo je všechno, co se narodilo z těla a je bez Ducha svatého. Nerozumím tomu tak, že by to bylo něco špatného v lidských očích, ale Duch svatý tu není. Nu, pak tu nemůže být nic z Ducha svatého. A k čemu by nás měl Pán Bůh na světě? K tomu, k čemu má na světě všechny ty nižší tvory. Se všemi má své plány a nemají Ducha svatého. Vy jste všichni jako materiál, z vás ještě může něco být. Když si představíte lva, ano, to je něco vzácného, ale nebude z něho už nic. Ale z toho nejméně statečného člověka může být ještě člověk duchovní, člověk Boží. Ale zatím jsem tělesný člověk bez Ducha svatého. Nu, jak pak můžete být živi? Jen tělesně. Kéž byste to pochopili! Co je ve vás, to se dá od vás čekat! „Z lidského srdce totiž

vycházejí zlé myšlenky, smilství, loupeže, vraždy, cizoložství, chamtivost, zlovolnost, lest, bezuzdnost, závistivý pohled, urážky, nadutost, opovážlivost.“ To znáte už z paměti, že ze srdce lidského vycházejí takové a takové věci. A proč to vystupuje ze srdce mého? Protože to v něm je. A proč je to takové? Protože to tělo přináší s sebou. Nu, jak dopadnu? Tak, jak musím dopadnout. Podívejte se, prosím, do epištoly Římanům 8,13 (B21): „Žijete-li podle těla, zemřete!“ Pro mě to není žádný život, co nazýváte životem: Zemřete!

A tu vám řekne přirozený člověk: „Já nejsem tak nemoudrý, abych se v to vydával tak, aby to škodilo!“ A teď vám sděluji, jak jsem přišel k tomu textu z evangelia Lukášova. Eva mě k němu přivedla. Otevřete si, prosím, znovu Genesis 3,6: „Žena viděla, že je to strom s plody dobrými k jídlu, lákavý pro oči, strom slibující vševědoucnost. Vzala tedy z jeho plodů a jedla, dala také svému muži, který byl s ní, a on též jedl.“ Co tu vidíš? Vidíš, že ten strom je dobrý k jídlu a k nabytí rozumnosti. Je to však možné, když čtete v Genesis 2,16–17 něco docela jiného? „A Hospodin Bůh člověku přikázal: ‚Z každého stromu zahrady smíš jíst. Ze stromu poznání dobrého a zlého však nejez. V den, kdy bys z něho pojedl, propadneš smrti.‘“ Když je to takové, že když se toho jen dotknu, smrtí umřu, může to být něco žádostivého? „Však já si to zařídím, abych špatně nedopadl!“ „Ale když jsem podle těla živ, jak mohu dopadnout?“ Můžete se domlouvat s lidmi domlouvat, ale ti nebeští supi se s vámi domlouvat nebudou. Budou konat svou povinnost. „Kde bude tělo, tam se slétnou i supi.“ A to je citát z knihy Jobovy 39,27–30: „Což se na tvůj rozkaz vznese orel, aby si vysoko udělal hnízdo? Přebývá a nocuje na skále, na skalním útesu, nepřístupném místě. Odtud vyhlíží pokrm, dodaleka hledí jeho oči. Jeho mláďata střežají krev, a kde jsou skolení, tam je i on.“ Tu máte ta slova našeho textu. Kde je co mrtvého, to je jeho. On má za úkol to odklidit. A zde se mluví o orlovi, ale nerozumí se jen orel. Podívejte se do proroka Abakuka 1,8–9: „Jeho koně jsou hbitější než levharti, dravější než vlci za večera; jeho jezdci uhánějí tryskem, jeho jízda se zdaleka žene, letí jako orlice, jež spěchá za kořistí. Každý z nich se žene za násilím, dychtivě míří vpřed. Sebral zajatců jak písku.“ „Tam padlo tělo, to je moje, já si pro něj letím, já mám úkol, abych ho

odklidil.“ A může to být i jiný dravec. Otevřete si, prosím Přísloví 30,17: „Oko, které se vysmívá otci a pohrdá poslušností matky, vyklovou havrani od potoka, nebo je sezobou supí mláďata.“ A jak poznají, že je to jejich? Tak, že se to nebrání. Když jste živí, tak je odeženete; když jste mrtví, už se nebráníte. Můžete být podle těla živí a nedostat to, co to obnáší?

To znamená, že tělo přináší tělesné věci a také Boží soudy. Sup vidí daleko a přiletí a hned se vám odslouží. „Boží hněv se zjevuje z nebe proti každé bezbožnosti.“ Když se tělo oddělí od duše, hned se ruší. Tak i vy, když jste živí bez Boha! Konec, který to s sebou nese, se dostaví.

A nyní to druhé:

II. Však to společně vyřešíme!

Můžete se spolčit a můžete říci: Však my dohromady něco vzácného pořídíme: Znameníťou církev na zemi. Ukáže se, že ta vaše znamenitá církev je právě taková, jací jste vy. Můžete na světě pořídít velikou církev, ale všechno to, co jste pořídili, církev Pána Ježíše není, neboť jste ji pořídili vy, tělesní lidé. Jak byste ze sebe mohli vydat něco jiného, než co dovedou vydat takoví tělesní lidé? Každý tělesný člověk má své náboženství, takové, jaký je sám. Vzdělanost člověka může být různá. Pak se rozumí, že to vaše přirozené náboženství bude velice nestejně. Dovedete vytvořit věci, které jsou velice vzácné! Nádherné chrámy, znamenité stavby! Vaše služby Boží mají mnohý vzácný půvab, ale všechno je to potrava pro tělo, pro nic jiného. A jste velice na omylu, když si myslíte, že takové věci jsou jen mezi tak zvanými křesťany v Evropě. Jděte do Indie a shledáte takovou nádheru, že vám to připadá jako z bajky a žádné dluhy na jejich chrámech a žádné loterie, aby se to zaplatilo! A když studujete klasickou historii, najdete tam mystéria. Každého k tomu nepřipustili, byly to tajné „bohoslužby“, ale byla to služba těla. Vy se spolčíte, ale všechno jsou to jen tělesné věci. A nejhroznější na tom je, když jste jednou církev Boží byli a již nejste!

Když nechcete myslet na církve křesťanské, myslíte na církve z doby Pána Ježíše. Chrám, služby Boží, vše podle Písma na literu, ale všechno

mrtvé, jako když máte v herbáři krásnou konvalinku, suchou a mrtvou. Když přijde ten nebeský Pán do církve, oni ho ukřižují, protože jsou tělo. Nu, nemyslete si, že se ten nebeský sup bude ohlížet na to, že se to vaše tělo jmenuje církev. Dívejte se na světské církve! Všude vidíte Boží soudy. Soudy Boží se přirovnávají k mlýnům, které melou velice pomalu, ale velmi jemně. Nejste tu proto, abyste lidem zajišťovali zábavu! Copak potřebuje tělesný člověk církev, aby mu zajistila zábavu? Copak nemá zábavy dost? Všude budete dopadat jako tělo! Sup se neohlíží, jestli padl na poušti jeden nebo celá karavana.

III. Ukáže se, zda jste jen tělo

Ale můžete být také lidem Božím. A jestli jste lidem Božím, tak to není zapotřebí dlouho říkat, to se musí samo ukázat. Nemůžete nyní být živi, jak byste chtěli. Můžete být živi jen jako duchovní lidé podle Ducha a nemůžete dopadat jakkoliv. „Co se narodilo z Ducha, je duch.“ Ale kde by se to vzalo? A teď abyste si dali práci a hledali, jak Pán Ježíš mluví o novém narození. Tak, jako ten, který zařizuje všechno a tak to bylo vždycky. Ve Starém zákoně se mluví o novém narození méně, ale není zapotřebí dlouhých řečí, když vás on sám musí proměnit. Všichni jsou jeho materiál. Jak to udělá, když chce z nás mít duchovní lidi? Sešle Ducha svatého. Všichni změknete, když pošle svého svatého Ducha.

Začnete úpět a tesknit nad sebou, vidíte, co jste vždycky slyšeli, ale nerozuměli: „Krev Krista Ježíše očisťuje nás od každého hříchu.“ On přebývá skrze víru v našich srdcích a nyní je všechno jiné. Samo se to musí ukázat, není potřeba o tom dlouho mluvit. Když zasejete obilí, nepotřebujete dlouho vykládat, že se tu objeví život. Já počkám. Nepotřebujete povídat, jaké to bylo obilí. Já počkám. Jestli skrze víru přebývá v našich srdcích a jestli podle jeho vůle zůstáváme v něm, není zapotřebí dlouho mluvit, ukáže se, co se má ukázat. Jste lid Boží. Všechno to vzácné, co se děje na světě skrze Ducha svatého, se dá očekávat u vás. Můžete být tak šťastní na světě, jak kdo kdy na světě šťastný byl. Proč? Protože jste lidé duchovní, protože si vás proměnil a pak se rozumí, že nemůžete chodit tak jako dříve.

IV. Jste jeho církví

I vy budete na světě tvořit církev. To je to čtvrté. Jiná ta církev nemůže být než duchovní. To je církev samého Pána Ježíše. To jsou jeho plány se světem. Ale naše církev není království Boží! Dobře! Ale církev, kterou Pán Ježíš chce na světě mít, ta je království Boží. Když vás obrátí, tak království Boží začne hned u vás. Nemůžete táhnout jho s nevěřícími, nemůžete se připodobňovat tomuto světu, nemůžete sedat za jedním stolem s těmi, kteří Pána Ježíše nemilují. Jednou na faře u mě byl hostem misionář mezi pohany. „Vy věříte, že se pohan může obrátit?“ „Ano, věřím.“ „Dobře, když se pohan skutečně obrátí a najde Pána Ježíše, myslíte, že takový obrácený pohan se kdy přidá k naší církvi?“ „Ne, to nevěřím.“ „Já také ne.“

Proč bych to dělal já?! Já nebudu tvořit špinavou světskou církev. A co si já počnu, když jsem v takové církvi? To učení je krásné, čisté, já nemohu říci, že bych viděl čistšího učení, než je reformované. Ale když ten život je tak špatný! Nu, tak je musím nechat, a jako člen církve se držet těch, kteří jsou obrácení.

A když si myslíte, že můžete z učení církve něco vynechat, to jste na omylu! Kde je tělo, tam hned se dostavují Boží soudy, i když nevíte nic. Otevřete si evangelium svatého Matouše 24,12: „A protože se rozmůže nepravost, vychladne láska mnohých.“ Kolem se rozmohla nepravost a vy k tomu mlčíte a neříkáte nic a myslíte si, že vám to neublíží? To jste na omylu. Vaše láska chladne. Tak vám jde všechno ztěžka, jindy to šlo bez dlouhých řečí a teď vám to tak vážne, protože vaše láska chladne. A proč? Protože sup koná své soudy.

Svět je k tomu, aby byl světem. Jste nemoudří, kdybyste se chtěli domlouvat se světem. Světský člověk může být živ jen podle těla, ale když nás k sobě obrátí Bůh, tak nás má k tomu, aby to bylo na světě jiné, aby u nás bylo království Boží.

„Co se narodilo z těla, je tělo, co se narodilo z Ducha, je duch.“
Amen.

Kázáno 29. května 1910.

VÝZVA EVANGELIA PRO MUŽE A ŽENY

Jaroslav Kernal

Chci tedy, aby se muži všude ve shromáždění modlili, pozvedajíce ruce v čistotě, bez hněvu a hádek. Rovněž ženy ať se oblékají slušně a zdobí se prostě a střízlivě, ne účesy a zlatem, perlami nebo drahými šaty, nýbrž dobrými skutky, jak se sluší na ženy, které se rozhodly pro zbožný život. (1Tm 2,8–10)

Tento text navazuje na předchozí text, v němž je vysvětlené evangelium a na evangelium také odkazuje. Na začátku osmého verše je drobné slovíčko ‚tedy‘ (‚proto‘). Protože Bůh chce, aby všichni lidé byli spaseni a došli poznání pravdy, protože je jeden Bůh a jeden prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk, Kristus Ježíš, protože dal svůj život jako výkupné všechny své ovečky (1Tm 2,3-6), **proto** se mají muži i ženy modlit tak, jak to odpovídá zdravému učení evangelia slávy našeho Boha. Mají se modlit v pokoře a s bázní před Bohem. A to nejde jinak, než když je srdce proměněné mocí Kristova evangelia.

Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinití svým duším. Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží. (Mt 11,28–30)

Bratři, muži, přátelé, musíte jít ke Kristu, jinak nikdy nebudou vaše ruce svaté, jinak nikdy nebude vaše srdce bez hněvu a vaše ústa a mysl bez hádek. Učte se u Pána tichosti a pokoře srdce. Odpočiňte v jeho náruči, v jeho blízkosti, spočiňte v něm. Jenom on dá odpočinití vaší duši. On je jediným prostředníkem, on je jediným spasitelem, on je tou jedinou a naprosto dostatečnou obětí za vaše hříchy.

Ženy, sestry, milé přítelkyně, pojdte ke Kristu a učte se od něj. Bez něj nikdy nebude vaše jednání a chování čestné, uctivé a mírné, bez něj nikdy nebudete ženami, které působí pokoj a které přinášejí milost. Bez něj vaše mysl ani vaše srdce nikdy nespočinou a vaše duše nenajde odpočinutí. Nehleďte ve vnějších věcech, v tom co se kazí a ničí, co rozežerou červi a zničí moli, nehleďte v tom, co vidí vaše oči, co slyší vaše uši, nehleďte naplnění vašich smyslů nebo vašich pocitů, ale hleďte Krista samotného. Jenom on – a ne vnější věci – je alfou i omegou vašeho života.

... nenasytí se oko viděním, nenaplní se ucho slyšením. (Kaz 1,8)

Kdo miluje peníze, peněz se nenasytí, kdo miluje hojnost, nemá nikdy dosti. Také to je pomíjivost. (Kaz 5,9)

Hleďte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno. (Mt 6,33)

Muži a ženy nejsou stejní. Muži mají své problémy a svá slabá místa a ženy mají své problémy a svá slabá místa. Muži nemají být jako ženy a ženy nemají být jako muži, ale jedni i druhí se mají modlit s bázní před Bohem, s Kristem v srdci a obojí mají růst ve zbožnosti, která přinese slávu našemu vykupiteli. To je Boží vůle pro vaše životy.

Podívejte se na první slovo našeho textu: Chci! To není jenom Pavlovo přání, to není jenom touha člověka – to je slovo, které na řadě dalších míst vyjadřuje Boží vůli pro naše životy. A zde je to úplně stejně. Skrze Pavla, skrze apoštola, kterému bylo svěřeno evangelium, Bůh sám promlouvá a volá nás ke svatému životu, volá nás ke zbožnosti, která se na prvním místě projeví v modlitbách. Bůh chce, abyste se modlili – muži i ženy. Bůh chce, abyste se modlili s čistým srdcem, abyste se modlili s pokorou, abyste se modlili v Kristu. V Kristu znamená, že jsme oblečeni do Krista, to znamená, že v něj věříme, tedy ve víře v něj, v jeho jménu, tedy ve spoléhání se na něj, na jeho autoritu, na jeho moc, na jeho oběť na kříži Golgoty, na jeho dokonané dílo, ke kterému už není co přidat. V Kristově jménu ne-

znamená přidat na konec modlitby čtyři slova „ve jménu Ježíše Krista“, ale především a na prvním místě to znamená ve víře v Krista. To je postoj, který je popsán v našich verších, který vyplývá z evangelia. Ježíš říká:

Otec vám dá, oč byste ho prosili v mém jménu. (J 15,16)

Až dosud jste o nic neprosili v mém jménu. Proste a dostanete, aby vaše radost byla plná. (J 16,24)

Aby vaše zbožnost byla zjevná, aby evangelium, které kázete, bylo patrné na vašich životech, aby modlitby, které přinášíte před Boží tvář, byly plné moci a oslavovaly Boha.

Proto chci, aby se modlili muži na každém místě pozvedající svaté ruce bez hněvu a hádek, rovněž i ženy v chování čestném, s úctou a mírností a zdobily se ne účesy a zlatem, ani perlami ani drahými oděvy, ale dobrými skutky, jak se sluší na ženy, které se oddaly zbožnosti.

KDY ODPUŠTĚNÍ NEVEDE KE SMÍŘENÍ?

Tom Hicks

Odpuštění je jádrem křesťanské víry. Kristus zemřel, aby nám odpustil hříchy a smířil nás s Bohem. A Ježíš učil, že jeho učedníci musí odpouštět těm, kdo se proti nim prohřešili. Řekl: „Jestliže vy neodpustíte druhým jejich viny, ani váš Otec vám neodpustí.“ (Mt 6,15). Odpuštění není pro věřící volbou. Ježíš řekl: „A kdykoli se modlíte, odpouštějte, máte-li proti někomu něco, aby i váš Otec, který je v nebesích, odpustil vaše viny“ (Mk 11,25). Křesťané musí odpouštět, protože jim bylo odpuštěno (Mt 18,21–25).

Ale je rozdíl mezi odpuštěním a usmířením vztahu s danou osobou. Odpuštění je něco, co od vás Kristus vyžaduje bez ohledu na to, co druhý člověk udělá. Odpuštění znamená, že upřímně, ze srdce, zrušíte dluh druhého člověka vůči vám osobně. Zahrnuje lítost nad jakýmkoli hříšným hněvem a odmítnutí přechovávat hořkost vůči osobě, která se proti vám prohřešila. Odpuštění znamená, že slíbíte, že se zbavíte osobního aspektu urážky a odmítnete se jí zabývat.

Aby bylo jasno, odpuštění druhé osobě neznamena, že ji osvobodíte od církevní kázně nebo trestního postihu. V některých případech věrnost znamená, že musíte osobně odpustit těm, kteří se proti vám prohřešili, a to i v době, kdy se proti nim obracíte v rámci církevní kázně a usilujete o právní postih. Pokud jste někomu odpustili, pak prosazování kázně a spravedlnosti není pomstychtivé nebo mstivé. Děje se tak ze srdce plného lásky ke Kristu, lásky k hříšníkovi a lásky k druhým.

I když křesťané musí odpouštět jednostranně, není možné věrně usmířit vztah bez oboustranného ujištění. Odpuštění je jednostranný slib, ale smíření zahrnuje oboustranný příslib. Aby mohlo dojít k usmíření, nejenže se musí dotčená strana zavázat k odpuštění, ale viník musí také činit pokání z hříchu, slíbit, že bude v pokání pokračovat, a musí nést ovoce odpovídající jeho vyznávanému pokání (Mt 3,8).

Smíření v církvi znamená, že jste ochotni přijmout provinilce jako bratra nebo sestru v Kristu a mít s ním společenství v církvi. Znamená to také, že jste otevřeni tomu, aby vaše důvěra k této osobě časem

rostla, když bude nadále věrně kráčet v Kristu, ale neznamená to nutně, že byste ji měli přijmout jako blízkého společníka nebo že by se měl obnovit její dřívější vztah k vám. Křesťanské smíření neznamená, že je okamžitě obnovena veškerá důvěra. Znamená to, že je přijímáte jako bratra nebo sestru v Kristu.

Kdy tedy odpuštění nevede ke smíření?

1. Když hřešící strana zjevně nečiní pokání.

Bible důrazně varuje před společným jednáním s nekajícími hříšníky. Bůh křesťanům přikazuje, aby od bezbožných utíkali. V Žalmu 1,1 se píše: „Blaze člověku, který nechodí po radách bezbožných, nestojí na cestě hříšníků a nesedí na místě posměvačů.“ V 1. Korintským 15,33 se píše: „Neklamte se, špatná společnost ničí dobré mravy.“ Pán nechce, abychom měli společenství se špatnou společností. Křesťanskou odpovědí na nekajícího hříšníka je vyhýbat se mu, ne se s ním usmiřovat.

Mnozí namítají, že Kristus jedl a pil s hříšníky (Mt 9,10–13). To jistě dělal, ale jen proto, aby je k sobě zavolal a vyzval je k pokání z jejich hříchů (Mt 9,13). Neměl s hříšníky společenství. Bible vlastně jasně říká, že nedůvěřoval zástupům hříšníků, kteří naslouchali jeho učení (J 2,24). Důvěřovat lidem není biblická ctnost. Je pošetilé důvěřovat těm, kteří jsou nedůvěryhodní. Ježíš říká: „Dávejte si pozor na lidi“ (Mt 10,17). Jako křesťané se tedy nesmíme usmiřovat s těmi, kdo nečiní pokání, ale setrvávají ve svých hříších.

Kristus utekl před bezbožníky. Vyhýbal se cestě do Jeruzaléma, protože věděl, že mu lidé chtějí ublížit (J 7,8). Kristus často utíkal, když se ho farizeové nebo zástupy snažili k něčemu přinutit nebo mu ublížit (J 6,15; 8,59; 10,39; Mt 12,14–15). Svého života se vzdal pouze v době a na místě, kdy s tím souhlasil v podmínkách smlouvy o vykoupení. Byl dobrovolnou obětí za hříšníky. Před tím, než se Ježíš ocitl na kříži, se však chránil a nevydával se v oběť bezbožným.

2. Když hříšník činí pokání jen zdánlivě

Někdy nekající hříšníci tvrdí, že činí pokání, ale ve skutečnosti ho nečiní. Možná pláčou a vyznávají své hříchy, ale je to jen zármutek podle světa (2K 7,10). Mohou říkat všechna správná slova a tvářit se zbožně

(2Tm 3,5), ale jejich chování se nikdy zásadně nezmění. Možná se na krátkou dobu změní, ale velmi brzy se vrátí ke svým vzorcům hříchu. Mohou svůj hřích skrývat a navenek předvádět spravedlivé chování, ale vzorec hříchu zůstává. Nemusí hledat odpovědnost, nebo mohou manipulovat s lidmi, kteří je mají vést k odpovědnosti. Ale ve svém hříchu setrvávají, i když tvrdí, že činí pokání.

Bible jasně říká, že se máme vyhýbat těm, kteří pouze tvrdí, že činí pokání. 2. Timoteovi 3,5 varuje před těmi, „kteří mají zdání zbožnosti, ale popírají její moc. Takovým lidem se vyhýbej.“ Křesťané by se neměli smířovat s lidmi, kteří předstírají pokání, ale jejich život je stále v zajetí hříchu.

3. Když hřích způsobil velké zranění a křivdu.

Je důležité si uvědomit, že některé hříchy mají tak velké následky, že zcela rozvrátí důvěru na osobní úrovni a vztah se již nikdy nemůže obnovit. Například v manželství může mít cizoložství tak katastrofální následky a být takovou zradou důvěry, že manželský vztah nelze nikdy v rámci manželské smlouvy usmířit (někdy se tomu říká obnova). Proto Bůh říká, že cizoložství je důvodem k rozvodu bez ohledu na to, zda cizoložný manžel či manželka činí pokání (Mt 6,31-32). Písmo nikde nevyžaduje, aby se manželé v rámci manželství usmířili, pokud má jeden z manželů biblické důvody k rozvodu, a to ani v případě, že se provinivší manžel kaje.

Bible po nás požaduje, abychom odpustili těm, kdo nám ublížili, a vyžaduje, abychom se smířili jako bratři a sestry v Kristu, pokud hříšník činí pokání. Bible nám však neříká, abychom důvěřovali lidem a přijímali je do blízkého společenství, pokud naši důvěru zcela zničili. Musíme je milovat (Mt 5,44), ale nemusíme jim důvěřovat (J 2,24).

A konečně, křesťané musí být velmi opatrní a nevyžadovat od lidí usmíření. Křesťané příliš často touží po obnově vztahů. A i když obnovený vztah může být krásná věc, může být také hrozná. Křesťané by neměli tlačit na jiné křesťany, aby se usmířili, když usmíření není biblicky opodstatněné.

www.pastortomhicks.com

NOVÝ LIBERALISMUS NA VZESTUPU

Aaron Prelock

V našich církvích si razí cestu nový liberalismus a proměňuje naše denominace.

Ne, tento liberalismus nepopírá narození z panny ani historičnost Ježíšova vzkříšení. Tento liberalismus se opírá o biblickou exegezi a historické reformační kategorie.

Dnešní liberalismus se pokouší používat běžná vyznání víry a konfese, které známe a milujeme, a zdůrazňuje důležitost používání Písma k obhajobě našich myšlenek.

Tento liberalismus má oporu prakticky ve všech významných reformovaných seminářích a denominačních skupinách.

Stejně jako liberalismus, proti němuž bojoval Machen, ani tento liberalismus není pouhým odklonem od biblického křesťanství; je to zcela jiné náboženství.

Tento liberalismus, který používá stejný jazyk, vypůjčuje si ze stejných dějin, často káže bok po boku s ortodoxií, nepředstavuje pro ortodoxní křesťanství o nic méně vážnou hrozbu než liberalismus počátku 20. století.

Etický liberalismus

Teologický liberalismus fundamentalisticko-modernistického sporu se týkal především doktrinálních kategorií. Liberálové z počátku 20. století chtěli zachovat formu a znaky křesťanství a zároveň je zbavit veškerého doktrinálního obsahu, který by byl v rozporu s racionalistickým pohledem na vědu a svět.

Čtli morální autoritu náboženství bez dogmatického obsahu biblického křesťanství.

Dnešní liberalismus je však zcela jiný. Moderní liberalismus uznává platnost zázraků, narození z panny, Kristovo božství, autoritu (alespoň teoreticky) Písma, vzkříšení a zástupnou povahu Kristova vykopení. Dnešní liberalismus není teologický, ale etický.

Dnešní liberalismus se nezabývá tím, čemu věříme, ale jak jednáme. Za naší etikou samozřejmě vždy stojí teologie, ale při zkoumání doktrinnálního prohlášení dnešních moderních liberálů se ukáže jen málo toho, co nás znepokojuje. Znepokojení se projevuje až v jejich praxi.

Teologičtí liberálové počátku 20. století vyznávali víru ve skutečného Ježíše a zároveň popírali, že by kdy žil. Tvrdili, že věří celému Písmu, a přitom důsledně podrývali každou významnou nauku.

Moderní liberálové tak dnes vyznávají víru ve stejnou teologii jako ortodoxní reformované křesťanství, ale jejich praxe se od novozákonního křesťanství hluboce liší.

Překroucená pravda

Dobré pravdy jsou překrucovány. Ti, kdo zdůrazňují Boží milost a Kristovu lásku a opomíjejí plně biblický důraz na imperativy pokání a svatosti v křesťanském životě, ukazují teologickou složku tohoto vzrůstajícího moderního liberalismu.

Ti, kdo učí pouze o ospravedlnění a Boží lásce nebo otevřeně popírají či mlčky podceňují nutnost posvěcení, podporují etický rozměr dnešního moderního liberalismu.

List Titovi hovoří zcela jasně: křesťanský život se skládá jak ze správného vyznání, tak ze správného jednání, jak ze správné víry, tak ze správného života, jak z biblického učení, tak z biblické praxe. Pravé pokání nevyhnutelně zahrnuje obojí. Zanedbání jednoho z těchto bodů vede k nedostatečnému křesťanství.

Moderní příklady

Jaké jsou příklady tohoto nového liberalismu v dnešních evangelikálních církvích?

- Neustále se měnící komplementarismus; rostoucí nespokojenost s vedoucí úlohou muže,
- nemastná a neslaná reakce na genderový a sexuální zmatek v dnešní době,
- křesťanské „me-too“,
- povrchní politizace kazatelen,
- kritická rasová teorie v církvi a v teologických školách,

- nedostatečná nebo neexistující pastorální teologie,
- ctění jazyka Písma, ale ignorování jeho podstaty,
- převaha milosti nad pravdou,
- láska nad zákonem,
- ospravedlnění nad posvěcením,
- jednota nad věrností,
- empatie místo společenství,
- tón nad obsahem,
- pocity nad obsahem víry,
- kultura nad Kristem.
- Teologický liberalismus minulosti se bál, že moderní člověk nebude považovat křesťanskou víru tváří v tvář vědě za rozumnou; Bůh moderního liberalismu se obává, že bychom o něm mohli mít příliš vysoké mínění.
- Moderní liberalismus má příliš nízký pohled na hřích a Boží slovo (stejně jako starší liberalismus).
- Moderní liberalismus má zásadně terapeutický pohled na vykoupení. Hlavním zájmem není to, abychom se skutečně dali do pořádku s Bohem, ale abychom se cítili lépe sami se sebou a se svým vztahem k Bohu.
- Moderní liberalismus je téměř posedlý světským chápáním spravedlnosti, ale k Božímu chápání je apatický.
- Moderní liberalismus uctívá Boha, který může spasit naše duše, ale který buď nechce, nebo nemůže proměnit naši přirozenost v tomto životě.
- Moderní liberalismus prakticky nemá místo pro důkladné učení o posvěcení a žije ve strachu, že jakákoli diskuse o posvěcení je zákonická a moralistická.
- Moderní liberalismus má nevalné mínění o místní církvi a pastorech místní církve.

Pochopení doby

Reformovaní křesťané se v minulém století potýkali s argumenty a kategoriemi liberalismu počátku 20. století, ale tyto bitvy již byly vybojovány.

Pokud se budeme nadále připravovat na ideologické bitvy minulého století, budeme převálcováni.

Jako ti, kdo by měli rozumět době, musíme pochopit povahu liberalismu, který se objevuje v dnešním křesťanství.

Tento etický liberalismus, který je ve skutečnosti nedostatkem opravdového pokání, hrozí, že v dnešní době a v několika příštích desetiletích podkope církve.

Církev nebo kazatel mohou zdůrazňovat některé z těchto bodů, aniž by nutně museli sklouznout k liberalismu. Přítomnost více těchto znaků však může svědčit o tom, že liberalismus proniká do církve.

Nenechte se mýlit: moderní liberalismus je stejně heretický jako teologický liberalismus počátku 20. století. Popírání nutnosti posvěcení pro věřící je herezí stejně jako popírání autority Písma.

Popírat, že Kristus skutečně proměňuje svůj lid v tomto životě, je stejným kacířstvím jako popírat, že přišel spasit.

Církev je v Novém zákoně přirovnávána ke stavbě. Jsou naše církve pevnými domy postavenými na skále, nebo jsou to jen chatrče postavené na písku?

Musíme se sice držet pravdy a chránit se před sklonem ke křehké ortodoxii bez lásky, ale toto velmi reálné pokušení by nás nemělo odradit od toho, abychom se pravdy drželi. Některé robustní domy mohou být trochu cítit zatuchlinou a potřebují trochu čerstvého vzduchu nebo revitalizaci, ale chatrč na pláži snadno strhne vítr a nenabízí vůbec žádné útočiště.

Kéž nám Bůh pomůže pevně se držet celého evangelia s milostí a pravdou.

www.reformation21.org

JAK ROZPOZNAT FALEŠNÉ UČITELE (1)

Robb Brunansky

Nový zákon je plný varování pro Boží lid, aby si dával pozor na falešné učitele.

V celém Písmu vidíme, že falešní učitelé svádějí. Pavel ve 2. Korintským 11,13 píše, že falešní učitelé se vydávají za Kristovy apoštoly, aby mohli uskutečnit své dílo svodu. Dále ve verších 14–15 říká, že jsou služebníky ďábla, ale vydávají se za služebníky spravedlnosti. Falešní učitelé nikdy nepřicházejí do církve s tím, že by se označovali se za zlovolné Satanovy agenty. Spíše předstírají, že jsou Kristovými následovníky, kterým jde o pravdu a svatost, a navenek dávají najevo soucit a péči o druhé. Často jsou osobití a vítězní a tváří se jako zralí Pánovi učedníci.

Protože se falešní učitelé vydávají za pravé křesťany, je obtížné je odhalit. Rozpoznání falešného učitele vyžaduje mimořádnou schopnost rozlišování, a čím je falešný učitel obratnější, tím více rozlišování je zapotřebí, protože jeho předstírání je velmi přesvědčivé – a to i pro ty nejzkušenější věřící.

Jistě, některé lidi, kteří věří falešnému učení, je snadné rozpoznat. Jsou to členové falešných náboženství, jako je mormonismus nebo svědkové Jehovovi. I když tito stoupenci neortodoxních skupin věří lžím a vyučují je, je snadné je rozpoznat, protože otevřeně vyznávají, že nejsou součástí historické křesťanské víry.

Když nás však Nový zákon vyzývá, abychom se měli na pozoru před falešnými učiteli, má na mysli falešné učitele uvnitř pravé církve, protože tito muži a ženy jsou mnohem nebezpečnější a obtížněji rozeznatelní. V této sérii se budeme věnovat tomu, jak mohou křesťané rozpoznat falešné učitele tím, že rozluštíme, jak Nový zákon odhaluje skutečný charakter těchto duchovních podvodníků.

První varování před falešnými učiteli v Novém zákoně pochází od Ježíše. Ježíš popisuje falešné učitele jako ty, kteří do Božího lidu

„přicházejí v rouchu ovčím, ale uvnitř jsou draví vlci“ (Mt 7,15). Náš Pán zdůrazňuje klamavou povahu falešných učitelů, známých také jako falešní proroci. Jak bylo uvedeno výše, prvním krokem k rozpoznání falešných učitelů je rozpoznat, že falešní učitelé vypadají jako ovce. Tito vlci nepřicházejí mezi ovce na Boží pastviny otevřeně, ale budí zdání, že jsou součástí stáda.

Myslím, že tento první krok je pro věřící jedním z nejtěžších, protože si o lidech chceme myslet jen to nejlepší. Je to ostatně součást Pavlovy definice lásky v 1. Korintským 13,7. Je bolestné pomyslet na to, že někdo, kdo navenek vypadá jako věřící, může být ve skutečnosti převlečený falešný učitel. To platí tím spíše, když jsou falešnými učiteli ti, kteří jsou vám blízcí nebo kteří sloužili ve službě po vašem boku.

Na konci jedné ze svých misijních cest řekl apoštol Pavel efezským starším: „Vím, že po mém odchodu přijdou mezi vás draví vlci, kteří nebudou šetřit stádo. I mezi vámi samými povstanou lidé, kteří povedou scestné řeči, aby strhli učedníky na svou stranu“ (Sk 20,29–30). Někteří z těchto nelítostných vlků budou cizinci, kteří přijdou do církve, aby zničili stádo, ale tragické je, že někteří falešní učitelé vzejdou ze skupiny mužů, které Pavel vedl, připravoval ke službě a pověřil je touto službou.

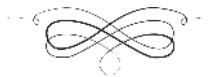
Tento tragický jev se netýká pouze těch, které učil Pavel, ani církve v Efezu. Sám náš Pán měl učedníka, který se ukázal být falešným. Jidáš Iškariotský splynul s učedníky tak hladce, že nikdo z Dvanácti netušil, že právě Jidáš Ježíše zradí. V Janově evangeliu 13,22 se dozvídáme, že učedníci nevěděli, o kterém z nich Ježíš mluví, když je varoval před zrádcem v jejich řadách. Marek 14,19 naznačuje, že učedníci byli podezřívavější sami k sobě než k Jidášovi! Tento falešný učedník se plížíl mezi Dvanáct, aniž by si toho kdokoli kromě Ježíše všiml.

Takové klamání je vždy metodou těch nejnebezpečnějších vlků. Přicházejí do církve a nikdo netuší, že je něco v nepořádku. Juda nám říká, že falešní učitelé se „nepozorovaně vplížili“ (verš 4) a že beze strachu hodovali s církví během nařízených hodů lásky (verš 12). Byli tak nenápadní, že se vůbec neobávali, že by někdo mohl odhalit jejich pravou identitu a záměry.

Tento první krok v nás může vyvolat pocit nepříjemné nedůvěry vůči všem křesťanům, které známe, zejména vůči těm, kteří učí Boží slovo a nejhlasitěji se hlásí k tomu, že chtějí vést druhé a mít na ně vliv. Měli bychom mít podezření, že každý, kdo vypadá jako ovce, může být převlečený vlk? Ne, nejsme povoláni k tomu, abychom se stali cyniky, ale abychom rozlišovali. To je první z několika kroků, které musíme učinit, abychom rozpoznali falešné učitele.

V příštím článku se budeme dále zabývat tím, co nás Ježíš učí o rozpoznávání falešných proroků, abychom zjistili, jak můžeme poznat, kdy je ovce ovcí a kdy je ve skutečnosti převlečeným vlkem.

www.thecripplegate.com

SEDM FALEŠNÝCH UČITELŮ DNEŠNÍ CÍRKVE

Tim Challies

Dějiny Kristovy církve jsou neoddělitelné od dějin satanových pokusů o její zničení. I když občas přicházejí obtížné výzvy zvenčí, ty nejnebezpečnější vždy přicházejí zevnitř církve. Zevnitř vycházejí falešní učitelé: obchodníci s bludy, kteří se vydávají za učitele pravdy.

Falešní učitelé na sebe berou mnoho podob, které se přizpůsobují době, kultuře a kontextu. Zde je sedm z nich, kteří dnes v církvi vykonávají své klamně a destruktivní dílo. Všimněte si prosím, že ačkoli jsem je v souladu s biblickými texty popsal v mužském rodě, každý z těchto falešných učitelů může být klidně i ženou.

Heretik

Heretik je nejvýznamnějším a možná nejnebezpečnějším z falešných učitelů. Petr před ním varoval ve svém druhém dopise. 'Mezi lidmi však povstali i falešní proroci, stejně jako se mezi vámi objeví falešní učitelé, kteří budou tajně zavádět zhoubné hereze, dokonce zapřou pána, který je vykoupil, a přivedou na sebe rychlou zkázu' (2Pt 2,1).

Heretik je člověk, který učí to, co je v příkrém rozporu se základním učením křesťanské víry. Je to společenský typ, přirozený vůdce, který učí jen tolik pravdy, aby zakryl svůj smrtící blud. Tím, že popírá víru a oslavuje to, co je falešné, však vede své následovníky z bezpečí ortodoxie do nebezpečí hereze.

Od prvních dnů svého vzniku byla církev sužována heretiky v různých podobách. Ve svém zlém díle pokračují i dnes, někdy tím, že pravdu popírají, jindy tím, že k ní něco přidávají. Mohou překrucovat učení o Trojici, jak to dělal Arius ve třetím století a jak to dnes dělají letničtí z hnutí Oneness Pentecostals.

Mohou, jako Marcus Borg a další významní učenci, popírat narození z panny nebo vzkříšení Ježíše Krista. Stejně jako svědkové Jehovovi mohou upravovat dokonalé Boží slovo, nebo je stejně jako mormoni

doplňovat. Vždy však směle převracejí „víru, která byla jednou provždy odevzdaná Božímu lidu“ (Ju 3).

Šarlatán

Šarlatán je člověk, který používá křesťanství jako prostředek osobního obohacení. Pavel Timoteovi uložil, aby se před ním měl na pozoru: „Jestliže někdo učí něco jiného a nedrží se zdravých slov našeho Pána Ježíše Krista a učení pravé zbožnosti, je nadutý, ničemu nerozumí a jen si libuje ve sporech a slovních potyčkách. Z toho vzniká závist, svár, urážky, podezřívání, ustavičné hádky lidí, kteří mají zvrácenou mysl a jsou zbaveni pravdy, a zbožnost pokládají za prostředek k obohacení“ (1Tm 6,3–5).

Šarlatán se zajímá o křesťanskou víru jen do té míry, aby si naplnil peněženku. Svě vedoucí postavení využívá k tomu, aby těžil z bohatství druhých. Šimon Mág byl motivován láskou k penězům, když se snažil koupit si moc Ducha svatého (Sk 8,9–24). Od té doby se šarlatán objevuje v mnoha podobách a vždy usiluje o významné postavení v církvi, aby mohl žít v hojnosti.

Když papež Lev X. pověřil Tetzela prodejem odpustků, financoval ze zisku nejen rekonstrukci baziliky svatého Petra, ale také svůj luxusní životní styl. V 90. letech 20. století vydělával televizní evangelista Robert Tilton desítky milionů dolarů ročně tím, že zneužíval zranitelné a důvěřivé lidi. Dnes Benny Hinn, Creflo Dollar a řada dalších prodávají evangelium prosperity, aby se obohatili z darů svých následovníků.

Prorok

Prorok tvrdí, že je Bohem obdarován k tomu, aby hlásal nové zjevení mimo Písmo – nová, autoritativní slova předpovědí, učení, pokárání nebo povzbuzení. Ve skutečnosti je však pověřen a zmocněn satanem, aby klamal a rozvracel Kristovu církev.

Jan před ním naléhavě varoval: „Milovaní, nevěřte každému vnuknutí, nýbrž zkoumejte duchy, zda jsou z Boha; neboť mnoho falešných proroků vyšlo do světa“ (1J 4,1). Křesťané musí „zkoumat duchy“, aby zjistili, zda se jedná o Ducha svatého, nebo o démonického ducha.

Později Jan prohlásil, že Bůh v Písmu promluvil plně a s konečnou platností, a vyslovil nejvážnější varování před každým, kdo tvrdí, že

přináší zjevení, které se Písmu rovná nebo mu odporuje: „Já dosvědčuji každému, kdo slyší slova proroctví této knihy: Kdo k nim něco přidá, tomu přidá Bůh ran popsaných v této knize. A jestliže kdo ubere ze slov knihy tohoto proroctví, tomu Bůh odejme podíl na stromu života a místo ve svatém městě, jak se o nich píše v této knize“ (Zj 22,18–19).

Prorok se objevuje v celé historii církve. Již ve 2. století Montanus a jeho žáci tvrdili, že mluví jménem Ducha svatého. V 19. století Joseph Smith tvrdil, že Knihu Mormonovu obdržel od anděla Moroniho. Dnes jsou rozhlasové vlny plné lidí, kteří tvrdí, že mluví ve jménu Boha skrze moc Ducha svatého. Osobní proroctví jsou na dosah ruky.

Sarah Youngová, autorka největšího křesťanského bestselleru desetiletí (40 milionů výtisků a více), odvážně tvrdí, že její kniha obsahuje samotná Ježíšova slova. Proroci i nadále promlouvají, aby svedli na scesti.

Ten, kdo zneužívá

Ten, kdo zneužívá, využívá svého vedoucího postavení k tomu, aby využíval ostatní lidi. Obvykle je využívá k ukojení svého sexuálního chtíče, může však také toužit po moci.

Petr i Juda si byli vědomi chlípnosti toho, kdo zneužívá: „A mnozí budou následovat jejich nezřízenost a cesta pravdy bude kvůli nim v opovržení“ (2Pt 2,2); „Vloudili se totiž mezi vás někteří bezbožní lidé, zapsaní už dávno k odsouzení, kteří zaměňují milost našeho Boha v nezřízenost a zapírají jediného vládce a našeho Pána Ježíše Krista“ (Ju 4).

Ten, kdo zneužívá, tvrdí, že se stará o duše, ale jeho skutečným zájmem jsou úchvatná těla. Proniká do života žen, jejich důvěry, domovů a postelí. Když mu zrovna nejde o nedovolené sexuální potěšení, může ovládat lidi, aby získal moc, a zneužívat je na své cestě k významu. Činí tak ve jménu služby, s nárokem na Boží pomazání. Bez skrupulí využívá a zneužívá druhé, aby ukojil své choutky.

Je tragické, že v dějinách křesťanské víry se objevuje nespočet zneužívajících osob. Již v prvních dobách církve existovaly sexuální kultury a další zvrácené úchylky víry. Papežství nebylo po staletí ničím jiným než zkorumpovaným bojem o moc. Dnes se zdá, že se každý týden dozvídáme o dalším vedoucím představiteli, který byl shledán vinným ze sexuálního hříchu s muži, ženami nebo dokonce dětmi. Mezitím slyšíme smutné

příběhy o těch, kteří to všechno zažili a kteří byli zneužiti a odvrženi vůdcem toužícím po moci. Ten, kdo zneužívá, pokračuje ve svém díle.

Ten, kdo rozděluje

Ten, kdo rozděluje, používá falešné učení, aby rozvrátil nebo zničil církev. S radostí odděluje bratra od bratra a sestru od sestry. Juda před takovým člověkem varoval: „v posledním čase přijdou posměvači, žijící bezbožně podle svých vášní. To jsou ti původci roztržek; jsou pudoví a nemají Ducha Božího. Ale vy, milovaní, budujte svůj život na přesvaté víře, modlete se v Duchu svatém, uchovejte se v lásce Boží a očekávejte milosrdenství našeho Pána Ježíše Krista k věčnému životu“ (Ju 18–21).

Ten, kdo rozděluje, postrádá Ducha svatého, jehož prvním ovocem je láska a jehož zvláštním úkolem je udržovat věřící v jednotě ve svazku pokoje (Ga 5,22; Ef 4,3). Tento falešný učitel přináší svár, nikoli lásku. Vytváří frakce, nikoli jednotu. Touží po neshodách, ne po harmonii.

Sbory a denominace jsou často rozštěpené právě těmito rozkolníky, kteří hlásají jeho lži. Někdy udělá z nevýznamného učení znak křesťanské dospělosti a způsobí, že v těle vzniknou roztržky. Může lstivě zavádět nebiblické nauky nebo podkopávat ustanovené vedení. To vše dělá pro zvrácené uspokojení, které plyne z ničení.

Ten, kdo lechtá

Člověk, který lechtá, je falešný učitel, který se nestará o to, co chce Bůh, ale o to, co chtějí lidé. Je to člověk, který se snaží zalíbit lidem, a ne Bohu. Pavel o něm mluví jako o člověku, který lechtá uši: „Přijde doba, kdy lidé nesnesou zdravé učení, a podle svých choutek si sežnou učitele, kteří by vyhověli jejich přáním. Odvrátí sluch od pravdy a přikloní se k bájím“ (2Tm 4,3–4).

Ten, kdo lechtá, touží po popularitě a chvále světa. Aby si udržel respekt svých stoupenců, káže jen ty části Bible, které oni považují za přijatelné. Proto mluví hodně o štěstí, ale málo o hříchu, hodně o nebi, ale téměř nic o pekle. Dává jim jen to, co chtějí slyšet. Hlásá částečné evangelium, které není žádným evangeliem.

Ten, kdo lechtá, je starý jako církev sama. V 19. století jím byl Henry Ward Beecher, ve 20. století Norman Vincent Peale a Robert Schuller.

Dnes je jím Joel Osteen, pastor největší církve v Americe, který je známý stejně tak svým rozzářeným úsměvem jako prázdným obsahem. Káže prázdné evangelium přeplněné církví.

Stejně jako falešní proroci Jeremiášovy doby i on a tisíce jemu podobných říkají: „Pokoj, pokoj,“ i když žádný pokoj není (Jr 6,14).

Spekulant

Spekulant je posedlý novinkami, originalitou nebo spekulacemi. Autor listu Židům varoval církev před těmito „podivnými naukami“, zatímco Pavel řekl Timoteovi, aby chránil církev před jakýmkoli „odlišným učením“ (Žd 13,9; 1Tm 1,3).

Učení zaměřené na spekulace vytlačuje jisté a pevné učení Písma. Spekulant odhazuje stranou většinu obsahu Bible a váhu biblických důrazů, aby se mohl zabývat záležitostmi, které jsou triviální nebo nové. Unavují ho staré pravdy a usiluje o vážnost díky originalitě.

Dnes, stejně jako v každé době, je spekulant posedlý tématem konce světa a jeho neúspěšné předpovědi jaksi neodrazují ani jeho samotného, ani jeho následovníky. Nedávno jsme byli svědky toho, jak zatemňuje jasné poselství Písma, aby v něm hledal ukryté šifry. Občas se usadí na akademické půdě, kde je jedním z jeho posledních mistrovských děl nově představený Bůh, který není schopen vidět a znát budoucnost. Pavel dobře označil spekulanta za rozporuplného, prázdného žvanila (1Tm 6,20–21).

Závěr

Největšími vyslanci Satana nejsou kuplíři, politici nebo mocní makléři, ale pastýři. Jeho kněží neprodávají jiné náboženství, ale smrtelně nebezpečné překroucení toho pravého. Jeho vojáci nepodnikají frontální útok, ale pracují jako agenti, kteří se nepozorovaně vkradli do armády protivníka.

Strážte se lživých proroků, kteří k vám přicházejí v rouchu ovčím, ale uvnitř jsou draví vlci. Po jejich ovoci je poznáte. Což sklízíte z trní hrozny nebo z bodláčí fíky? (Mt 7,15–16)

www.evangelical-times.org

CHARAKTER A KVALIFIKACE STARŠÍCH (1)

Clifford Pond

Je třeba se podřídit Písmu. Člen církve, který ve snu vidí určitého muže, může věřit, že je to Pánův pokyn pro osobu, která má být jmenována starším. To může být správné, ale osoba, kterou vidí ve snu, musí být nejprve prověřena ve světle závazných požadavků Písma. Někteří lidé si myslí, že jejich „intuice“ je vždy správná, ale to nenahradí trpělivé a pečlivé zkoumání Písma.

Charakter starších

Existují dvě hlavní pasáže v Písmu, ve kterých jsou uvedeny požadavky na starší – 1. Timoteovi 3,2–7 a Titovi 1,6–9. Zde je stručný přehled požadavků na starší, které jsou v těchto dvou pasážích uvedeny:

1. „Bezúhonný“ (1Tm 3,2). Nesmí dávat důvody k tomu, aby bylo možné vznášet obvinění proti jeho chování. To znamená nejen svobodu od veřejného pohoršení, ale také svobodu od podezření. Nikdo z nás nemůže zabránit tomu, aby si o nás zlomyslní lidé vymýšleli historky (viz Da 6,4–5; 1Pt 4,14–16; Mk 14,55–56), ale musíme se snažit, abychom neposkytovali záminky pro takové pomluvy. Může se stát, že člověk nebude ustanoven starším, protože ačkoli je zcela nevinný, příliš na něm ulpívá špína pomluv.

2. „Muž jedné ženy“ (1Tm 3,2; Tt 1,6). To je namířeno především proti polygamii, ale předpokládá se, že starší bude šťastně ženatý. To nevyklučuje jmenování svobodného muže starším. Pokud je však ve sboru pouze jeden starší, je třeba dbát na to, aby svobodný muž v takové situaci měl pomoc zralých žen ve sboru. Možná zde máme další výhodu pluralitního staršovstva, i když, pokud vím, zatím ještě neoslavovanou!

3. „Střídmý“ (1Tm 3,2). To znamená svobodu od vlivu silných nápojů. Nemusí to nutně znamenat úplnou abstinenci, ale rozhodně to znamená velkou střídmost. V dnešní době bychom mohli přidat i svobodu od vlivu škodlivých drog. Bůh nemůže použít opilce jako staršího.

Tato zásada platí i pro každou legitimní chuť k jídlu; starší musí být schopen ji ovládat, a ne aby ona ovládala jeho.

4. „Rozvážný“ (1Tm 3,2; Titovi 1,8). Ve starších překladech je toto slovo překládáno jako „střízlivý“ nebo „vážný“, ale v jiných jako „rozvážný“, „střízlivě smýšlející“, „rozumný“. Význam použitého slova je střízlivě uvažující, nenechávající se zvíkat náhlými impulsy. Výsledkem bude střízlivý úsudek o zvažovaných problémech. Bude to také znamenat nereagovat ukvapeně na problém, který se náhle vyskytne, zdrženlivě posuzovat a odmítat dělat neuvážené závěry.

5. „Řádný“ (1Tm 3,2). Jedná se slušné chování ve smyslu skromnosti, zdvořilosti a pořádku. Starší nebude bezstarostně porušovat běžně přijímané normy etikety nebo pohoršovat hrubým chováním.

6. „Pohostinný“ (1Tm 3,2; Tt 1,8). Všichni věřící mají být pohostinní (Ř 12,13; Žd 13,2; 1Pt 4,9; 2Tm 1,16) a starší musí jít v této milosti příkladem. To také znamená, že domov staršího je místem lásky a pokoje, kde se návštěvníci cítí dobře a kde není zneuctěn Pán.

7. „Schopný učit“ (1Tm 3,2). Nejde nutně o veřejné kázání nebo vyučování. Dobrý komentář k tomu je v Titovi 1,9: „Pevný ve slovech pravé nauky, aby byl schopen jak povzbuzovat ve zdravém učení, tak usvědčovat odpůrce.“

8. „Ne opilec“ (1Tm 3,3; Tt 1,7). To je jasně spojeno s výrazem 'střídmý', ale důraz zde není kladen ani tak na vliv alkoholu na mysl, ale na čas strávený prodléváním nad alkoholem. Starší nebude popíjet jen tak pro nic za nic. Nebude dlouho vysedávat nad sklenkou a mohli bychom dodat, že ani u talíře s jídlem nebo u šálku čaje.

9. „Ne rváč, nýbrž vlídný“ (1Tm 3,3; Tt 1,7). Starší se nemá dopouštět fyzického ani slovního násilí. Pokud je prudký nebo vyhrožuje, lidé se ho budou bát a nebudou u něj hledat pomoc nebo radu (Ef 4,31). Starší má být naopak mírný a trpělivý a nemá se snadno rozzlobit (1K 13,5; Ko 1,11). Bude něžný a laskavý, jako byl náš Pán Ježíš Kristus (Mt 11,28–30).

Slovo, které Pavel používá pro „vlídný“, toho obsahuje trochu víc. Znamená to, že trpělivě bere v úvahu všechny okolnosti případu a jedná s každým člověkem podle jeho konkrétní situace. Domnívám se, že pokud starší skutečně projevuje tuto vlastnost, bude vždy

vystaven obvinění z nespravedlnosti, protože může velmi dobře řešit dvě zdánlivě podobné situace zcela odlišným způsobem. V jednom případě se může zdát, že je shovívavý, zatímco v druhém si lidé budou myslet, že je přísný.

10. „Smířlivý“ nebo „ne svárlivý“ (1Tm 3,3). Jsou lidé s hyperkritickým duchem, kteří jsou vždy připraveni vidět na druhých to nejhorší nebo se s nimi hádat (Ga 5,15). Takový člověk by dosáhl pravého opaku cíle staršího, zničil by pokoj a jednotu církve (Ef 4,3).

11. „Nezištný“ (1Tm 3,3; srov. Tt 1,7). Ježíš jasně řekl, že kdo miluje peníze, nemůže být Božím služebníkem (Mt 6,24). Starší, který miluje peníze, se může nechat podplatit a koupit, aby nemluvil Boží pravdu, jak by měl (Nu 22,16–17). Starší má být obětavý, nikoli chamtivý po osobním prospěchu. Láska k penězům zaslepuje mysl a vede ke světskosti při vedení církevních záležitostí. Vede k závisti a svárům.

*Dalších osm charakterových vlastností
a kvalifikaci staršího najdete v příštím čísle.*

Nově v našem e-shopu

Do nabídky našeho e-shopu jsme nově zařadili výrobky z dílny Lucie Roušalové. V tuto chvíli se jedná jen o několik výrobků, jako jsou magnetické záložky do knihy (nebo do Bible), placky nebo magnety s biblickými verši nebo záložky v podobě měsíčního kalendáře na rok 2025, které mohou dobře posloužit jako drobné dárky přátelům či příbuzným.

Celé portfolio tvorby Lucie Roušalové najdete v jejím e-shopu na stránkách www.fler.cz/grafikaL.

Pokud bude o podobné výrobky zájem, jistě budou přibývat mnohem rychlejším tempem než knihy, ale ani v této oblasti nechceme stagnovat. S nabídkou knih se můžete seznámit na protější stránce.

Z naší nabídky

MOUDROST KRÁLE ŠALOMOUNA Každodenní zamyšlení z knihy Přísloví *Jaroslav Kernal*

Rozměr a vazba: 110 x 160 mm, vázaná, s přebalem a záložkou.

Předprodejní cena: 280,- Kč (*Uvedená cena je za knihu v předprodeji a je platná pouze do vydání knihy v září 2024. Prodejní cena knihy bude 365,- Kč*).

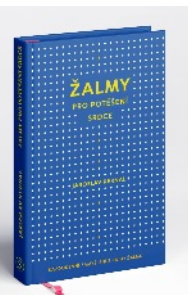
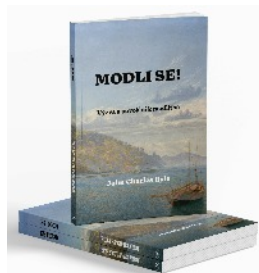

DEVĚT ZLATÝCH KUSŮ Milosrdenství chci, ne obět *Jan Hus*

Rozměr a vazba: A6, booklet.
Cena: 35,- Kč

MOLI SE! Výzva a povolání k modlitbě *John Charles Ryle*

Rozměr a vazba: 110 x 160 mm, brož.
Počet stran: 76
ISBN: 978-80-909065-5-6
95,00 Kč

ŽALMY PRO POTĚŠENÍ SRDCE Každodenní zamyšlení z knihy Žalmů *Jaroslav Kernal*

Rozměr a vazba: 110 x 160 mm, vázaná, s přebalem a záložkou.
Cena: 365,- Kč

www.eshop.solideogloria.cz

 Spolek Soli Deo Gloria

www.solideogloria.cz

Praha 2024